

Πειραιώς Σεραφεΐμ για Ουκρανικό: Αναγκαία η Πανορθόδοξη - Οι συνέπειες της αναγνωρίσεως

13/09/2019. Επιμέλεια Γιάννης Καπετανίδης.

Τα πολλαπλά ζητήματα που προκύπτουν από τη χορήγηση Αυτοκεφαλίας στην Ουκρανία αναλύει ο Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφεΐμ σε άρθρο του προτείνοντας άμεσα την σύγκλιση Πανορθόδοξης Συνόδου. Ταυτόχρονα αναλύει τις εκκλησιαστικές και πολιτικές προεκτάσεις του ουκρανικού και θέτει τους 82 Ιεράρχες της Ελλαδικής Εκκλησίας προ των ευθυνών τους.

Αναλυτικά τα όσα αναφέρει ο μητροπολίτης :

Παρακολουθώ και διαβάζω μετά πολλής συνοχής άρθρα και τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Αγίων Αρχιερέων, Ελλογιμωτάτων και Εντιμολογιωτάτων Καθηγητών και Νομικών παραστατών, δημοσιολογούντων και ενδιαφερομένων διά το ιδιαίτερος πολύπλοκο και εξόχως σοβαρό ζήτημα που έχει ανακύψει με την χορήγηση Αυτοκεφαλίας στην Ουκρανία υπό του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Το πρόσφατον ανακοινωθέν της απελθούσης Διαρκούς Ιεράς Συνόδου της 162ας Συνοδικής περιόδου, διά του οποίου εγνωστοποιήθησαν οι θετικές εισηγήσεις για το ζήτημα, των Συνοδικών Επιτροπών Δογματικών και Νομοκανονικών Ζητημάτων και Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων υποχρεώνουν στην κατάθεση κάποιων ταπεινών σκέψεων, που θεωρώ ότι «διαλανθάνουν» της προσοχής επαιόντων και μη.

• Ένα μείζον πνευματικό θέμα που διαχρονικά καθορίζει τα πρόσωπα και τα πράγματα και την οριοθέτηση των αξιών του βίου είναι η αδυναμία κατανοήσεως της εννοίας και της πραγματικότητας της αιωνιότητας, η οποία ταυτίζεται με την αΐδιον ζωήν του Θεού, ο οποίος υπέρκειται χρόνων και καιρών.

Ως ενδοκοσμικά μεταπτωτικά όντα αδυνατούμε χωρίς κάθαρσι και φωτισμό να εννοήσωμε το μέγεθος και την αλήθεια της αιωνιότητας, διά την οποίαν και έχομεν πλασθή διότι η ψυχή μας είναι κτιστή μεν, αλλά ως πνοή Θεού αθάνατος (Γεν. 2,7).

Η κατανόησις της αιωνιότητος ως του φυσικού χώρου και χρόνου της ολοκληρώσεως του ανθρώπου, ως μεγαλειωδώς διακελεύει ο ουρανοβάμων Παύλος, «ου γαρ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν, αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν» (Εβρ. 13,14) οριοθετεί τις αξίες του ανθρωπίνου βίου και καταδεικνύει την αλήθεια των λόγων του Χριστού «τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;» (Μρκ. 8,36).

Ως πεπερασμένα όντα που γνωρίζομε το ημερονύκτιο ως μονάδα του χρόνου και την περιστροφή του πλανήτη μας γύρω από το άστρο του, ως συμπλήρωσι ενός έτους, χωρίς την κάθαρσι από τα γεώδη πάθη που δεν είναι απροϋπόθετος αλλά έμπονος και απαιτεί κατά το αγιοπατερικόν «δος αίμα και λάβε πνεύμα» αγώνες πνευματικούς και ασφαλώς τον φωτισμόν του Ζωοποιού Πνεύματος, η κατανόησις και εμβάθυνσις στο γεγονός της παροδικής παρουσίας μας στον γήινο κόσμο, τον κόσμο των χρωμάτων και των σχημάτων και η ευθύνη αναγωγής μας από την κτίσι στον Κτίσαντα, παρ' όλη την εξιδιασμένη επισήμανσι των Κυριακών λόγων για την αιφνίδια μετάκλησι στην αιωνιότητα που εμπεριέχει και κρίσιν «έρχεται, οψέ η μεσονυκτίου η αλεκτοροφωνίας η πρωί» (Μρκ. 13,35) είναι πολύ δυσχερής και απαιτεί μεγάλο πνευματικό και ηθικό έργο.

Διότι εάν κατανοήσωμε αυτό που κηρύσσωμε και πιστεύωμε και που καθημερινά αποδεικνύεται με την μετάκλησί μας στην αιωνιότητα, αλλάζει η οριοθέτησις όλης της ζωής μας και προσαρμόζεται σε αυτήν την μοναδική και ανεπανάληπτη αλήθεια, την οποία εκτύπως διδάσκει ο Κύριος στον οριακή του Αποκάλυψη «ο αδίκων αδικησάτω έτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, και ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, και ο άγιος αγιασθήτω έτι. Ιδού

έρχομαι ταχύ, και ο μισθός μου μετ' εμού, αποδούνται εκάστω ως το έργον έσται αυτού. εγώ το Α και το Ω, ο πρώτος και ο έσχατος, αρχή και τέλος. » (Αποκ. 22, 11-13).

• Η κρίσις κάθε ανθρώπου συναρτάται ουσιωδώς με τα Κυριακά λόγια στην Αρχιερατική Του προσευχή «αλλ' ο λόγος ον ελάλησα, εκείνος κρινεί αυτόν» (Ιω. 12,48) που αναδεικνύει την σημασία των πράξεών μας διά την δικαίωση της πίστεως του προσώπου μας και την μεταφυσική αυτών των πράξεων οι οποίες ασφαλώς και δεν μας σώζουν, μόνο το άπειρο έλεος του Κυρίου μας σώζει, αλλά καταδεικνύουν την γνησιότητα, αυθεντικότητα και αλήθεια της πίστεώς μας κατά την εξαίρετη διακήρυξι του Αδελφοθέου Ιακώβου «ούτω και η πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά εστι». (Ιακ. 2, 17).

Είναι πολυσήμαντο το γεγονός που μας διαφεύγει, ότι και πάλι ο Κύριος αναφερόμενος ιδιαίτερος σε εκείνους τους αδελφούς και μέλη του σώματός Του, στους οποίους περιεποίησε την μεγίστη τιμή να τους αναθέση την διακονία των λοιπών μελών του σώματός Του, διεκήρυξε κάτι το συγκλονιστικό στην επί του όρους Ομιλία όπως καταγράφεται από τον Ευαγγελιστή Ματθαίο «Ου πας ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών, αλλ' ο ποιων το θέλημα του πατρός μου του εν ουρανοίς. πολλοί ερούσί μοι εν εκείνη τη ημέρα· Κύριε Κύριε, ου τω σω ονόματι προεφητεύσαμεν, και τω σω ονόματι δαιμόνια εξεβάλομεν, και τω σω ονόματι δυνάμεις πολλές εποιήσαμεν; και τότε ομολογήσω αυτοίς ότι ουδέποτε έγνων υμάς· αποχωρείτε απ' εμού οι εργαζόμενοι την ανομίαν» (7,21-23). Ως συμπέρασμα επομένως προκύπτει ότι τα έργα και οι πράξεις εκάστου οριοθετούν την θέση του ενώπιον του Δημιουργού του, αιωνίως!!!

• Στην συγκεχυμένη και δυσδιάκριτη εποχή μας ομού μετά του μέτρου και της διακρίσεως, έχομε απωλέσει και την αντιληπτική μας ικανότητα και αυτό συμβαίνει όχι μόνο σε εμάς τους απλούς και απέριτους ανθρώπους, αλλά και σε επαίοντες εγκρατείς της θύραθεν νομικής και της θεολογικής παιδείας καθώς εγκλωβιζόμεθα όλοι στον γήινο χωροχρόνο και συμπνιγόμεθα στην επιδερμικότητα του χοϊκού βίου.

Εκλαμβάνομε τον Πανάγιον Θεόν ως «χρηστική» έννοια, την οποία μπορούμε κατά την βούλησί μας και τα ορμέμφυτά μας να προσαρμόζωμε στον νοσηρό ψυχισμό μας.

Είναι η απόλυτη τραγικότης να βλέπεις πρωτιστεύοντες Ιεράρχες, βαθυνούστατους, κατά τα άλλα, Καθηγητάς να καταθέτουν ανενδοιάστως και χωρίς επίγνωσι της βαρύτητος των πραγμάτων τη στρέβλωσι της αντίληψης τους, αλλά δυστυχώς και της ψυχής τους για την αληθή επίγνωσι του Παναγίου Θεού.

Ειδικώτερα οι λεγόμενοι «μεταπατερικοί» Θεολόγοι, οι αρεσκόμενοι σε βερμπαλισμούς ματαιοδοξίας και προδήλου φενάκης, διά τους οποίους ευστόχως ο όσιος και θεοφόρος Παΐσιος κατέγνωσε ότι ουδέποτε τους καθόρισε η εντολή του Χριστού «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου» (Ματθ. 12,30) και δεν ηγάπησαν τον Θεόν, να πειρώνται να επαναλάβουν την «θεολογία» του Βαρλαάμ, του Γρηγορά και του Ακινδύνου σε νέα «βελτιωμένη» έκδοσι. Όμως όπως κάθε Δημιουργός γνωρίζεται εκ του έργου του, έτσι και ο Πανάγιος Θεός, ο οποίος απεκαλύφθη διά του Μονογενούς Του Υιού και Λόγου στον κόσμο, γνωρίζεται διά της δημιουργίας Του κατά την ωραιοτάτη έκφραση του Προφητάνακτος Δαυίδ, «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα» (Ψαλμ. 18,1).

Αυτός Τον Οποίον εμείς οι ατελέστατοι και χοϊκοί διακονούμε είτε διά του έργου, είτε διά του λόγου μας είναι Εκείνος, ο Οποίος «είπε και εγεννήθησαν, αυτός ενετείλατο, και εκτίσθησαν» (Ψαλμ. 148' 5), τα πάντα!!!.

Τώρα για να προσεγγίσουμε κατ' ελάχιστον την παντοδυναμία του Παναγίου Θεού, την πανσοφία και την απερινόητη αγάπη Του, ατενίζουμε τον υλικό κόσμο με την υπερμαθηματική ακρίβεια και τους παγκρατείς φυσικούς νόμους, όπως αναφέρω εξειδικευμένα, στο ταπεινό μου πόνημα «Κόσμος, εξέλιξις ή δημιουργία, τυχαιότης ή απερινόητος σκοπιμότης, φυσική επιλογή ή πάνσοφος θεία πρόνοια;» (Πειραιεύς 2012)

Όταν δε λάβομεν υπ' όψιν ότι η κοσμική μονάδα μετρήσεως είναι το 1 έτος φωτός που ισούται με 9,5 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα που διανύει το φως τρέχοντας με 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο και ότι το πεπερασμένο υλικό σύμπαν κατά τας μετρήσεις των επαιόντων επιστημόνων της αστρονομίας, έχει διάμετρο 16-20 δισεκατομμύρια έτη φωτός, αυτό σημαίνει ότι θα προσεγγίσουμε τα μεγέθη εάν πολλαπλασιάσουμε την διάμετρο του υλικού σύμπαντος με 9,5 τρισεκατομμύρια χλμ που διανύει το φως σε ένα έτος και τότε εξερχόμεθα του νοός μας και ασφαλώς συγκλονιζόμεθα οντολογικά, αν επιπροσθέτως ληφθεί υπ' όψιν ότι κατά την θεωρία της αστρονομικής επιστήμης μπορεί να υπάρχει και πέραν του γνωστού σύμπαντος ύλης και σύμπαν αντιύλης και εκτός αυτών ο πνευματικός κόσμος, τον οποίον Αυτός ο Ακατάληπτος και Απερινόητος δημιούργησε.

Αυτή η Υπεροχική Πανυπερτέλειος και Πανάχραντος Τρισυπόστατος Θεότης, η οποία απεκαλύφθη στην ανθρωπότητα διά της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, ο Οποίος κατά την μεγαλειώδη έκφραση του ουρανοβάμονος Παύλου είναι «απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού (του Πατρός)» (Εβρ.1,3).

Αυτός είναι ο Κύριος της Δόξης. Η προσέγγισις του παναχράντου Τρισυποστάτου Δημιουργού της ζωής δεν μπορεί να γίνεται μέσο ανέλιξης ή τρόπος πορισμού, δεν είναι απροϋπόθετος και δεν είναι ενδοκοσμική μεθοδεία.

Πλανώμεθα πλάνην οικτράν, οι δύστηνοι, εάν νομίζομεν «εύχρηστον» τον Πανάγιον Θεόν και προσαρμοζόμενον στις διαθέσεις μας και στην αντιληπτική μας κατανόησι. Την τραγική μας αποτυχία θα κατανοήσωμε εν τη ημέρα εκείνη όταν θα επισυμβή ο τελευταίος κτύπος της καρδίας μας.

Πάντοτε βεβαίως οφείλομεν «μη αγαπώμεν λόγω μηδέ τη γλώσση, αλλ' εν έργω και αληθεία» (Α' Ίω. 3,18) και συγχρόνως να «αληθεύομεν εν αγάπη» (Έφ. 4,15), ωστόσο δεν πρέπει ποτέ να λησμονούμε ότι η Αλήθεια, η Αγάπη και η Δικαιοσύνη δεν είναι ενδοκοσμικές έννοιες, αλλά Ενυπόστατη Πραγματικότητα, ο Πανάγιος Τρισυπόστατος Θεός, που δεν πρέπει ποτέ να λησμονούμε ότι «ο Θεός ημών πυρ καταναλίσκον» (Εβρ. 12,29).

• Η απόλυτος ενώπιον Θεού ευθύνη των Επισκόπων και των Πρεσβυτέρων της Εκκλησίας είναι η διατήρησις και η μη διασάλευσις επ' ουδενί της κανονικής, εκκλησιολογικής και λειτουργικής ενότητός Της, αξίας υπερτάτης κατά την Αρχιερατική προσευχή του Δομήτορος της Εκκλησίας Κυρίου δεηθέντος «πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ω δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθώς ημείς». (Ιω. 17,11).

Αυτή όμως η ενότης ορίζεται από το σαφή προσδιορισμό του Κυρίου, «καθώς ημείς» που σημαίνει ότι πρότυπο αυτής της ενότητος είναι ο Τριαδικός Θεός. Όπως ηνωμένα και ομοούσια είναι τα τρία πρόσωπα του Παναγίου Θεού εν απολύτω, αληθεία, δικαιοσύνη και αφάτω αγάπη οφείλομεν να διατηρούμε την ενότητα της πίστεως «εν τω συνδέσμω της ειρήνης» (Εφ. 4,3).

Επομένως ενότης που δεν έχει ως πρότυπον το «καθώς ημείς» του Τριαδικού Θεού και στηρίζεται στο ψεύδος, στη βία και στην παραβίασι των εντολών του Παναγίου Πνεύματος και των Θείων και Ιερών Κανόνων, όπως σήμερα επιχειρεί ο συγκρητιστικός οικουμενισμός είναι βιασμός της αληθείας και της οικείωσης του κόσμου της φθοράς και του θανάτου.

Είναι χαρακτηριστική η Πατερική ρήσις του Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου πως ακόμη και το μαρτύριο, η υψίστη απόδειξις της αφοσίωσης και της αγάπης στον Θεό, δεν μπορεί να

αποπλύνει το κακούργημα του σχίσματος και της αιρέσεως «το σχίσμα ουδέ αίμα μαρτυρίου αποπλύνει».

Η ενότης του Εκκλησιαστικού Σώματος που αποτελεί κατά τον μεγαλειώδη ορισμό του Αποστόλου Παύλου, το σώμα του Χριστού με Κεφαλή Εκείνον (Εφ. 1,22-23) είναι αδιαπραγμάτευτος αξία και δι'αυτό η αίρεσις του Εθνοφυλετισμού και η δι' αυτής διασάλειψις της εκκλησιαστικής ενότητος, αποτελεί κανονικό έγκλημα.

Επομένως, οποιαδήποτε εκκλησιαστική κίνησις, παρ' οιουδήτινος, που προσβάλλει την ενότητα του σώματος της Εκκλησίας αποτελεί έκπτωσι, διά την οποίαν θα αποδοθεί λόγος ενώπιον του Δομήτορος και Κυρίου της Εκκλησίας.

Ιδιαίτερος στην προκειμένη περίπτωσι είναι εντελώς ανεδαφικό να ισχυρίζεται κάποιος ότι επιτυγχάνεται η ενότης της Εκκλησίας με την «αποκατάστασι» και είσοδο σε Αυτήν, αμεταμελήτων καθηρημένων, αναθεματισμένων και αχειροτονήτων, παρασυναγωγών και σχισματικών προσώπων, με φερόμενες «ενοριακές συναθροίσεις» και την ίδια στιγμή αυτό το γεγονός, να οδηγεί σε διακοπή της εκκλησιαστικής κοινωνίας με 12.500 κανονικές εκκλησιαστικές οντότητες-Ενορίες και 100 κανονικούς Μητροπολίτες στην Ουκρανία, και με ένα Πατριαρχείο 270 Μητροπολιτών και Επισκόπων και άνω των 250.000.000 πιστών, σήμερα μάλιστα που ο μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο) αναδιοργάνωσε το ψευδοπατριαρχείο Κιέβου, με χαρακτηριστική πρόσφατη απόφαση Ουκρανικού Δικαστηρίου που απαγόρευσε την διάλυσή του, εναχθείς από τα «έγκονά» του!!!

• **Συνοπτογράφω το από 1/9/2019 αποσταλέν κείμενο του πάντοτε μετά μεγίστης οξυνοίας, επιγνώσεως των γεγονότων, διακρίσεως βαθυνουστάτης, γράφοντος Πανοσιολ. Ιερομονάχου Δαμασκηνού Αγιορείτου (Ι. Κελλίων Φιλαδέλφου) όσον αφορά στην γεωπολιτική διάστασι του θέματος, προσθέτων όμως, ότι οι Ευρωατλαντισταί επιχειρούντες να συμπνίξουν την Ρωσική Ομοσπονδία, έχουν καταρτίσει σχέδιο αποκοπής της από τις θερμές λεγόμενες θάλασσες, με προτεκτοράτα μετά τις χώρες της Βαλτικής, τις Μολδαυία, Ουκρανία, Γεωργία και το Αζερμπαιτζάν, γεγονός που «ανάγκασε» την Ρωσική Ομοσπονδία να καταλάβει στρατιωτικώς και να «προσαρτίσει» την Κριμαία για να έχει έξοδο διά της Αζοφικής θαλάσσης, στην Μεσόγειο και στα συμφέροντά της στην Μέση Ανατολή.**

Είναι πρόδηλο το γεγονός ότι το τεράστιο Κράτος της Ρωσίας, δεν μπορεί να περιοριστεί στο λιμάνι του Αρχαγγέλου στον Αρκτικό κύκλο και του Βλαδιβοστόκ απέναντι από τις Ιαπωνικές νήσους στον Ειρηνικό ωκεανό.

Επομένως στο Ουκρανικό ζήτημα εργαλειοποιήθηκε η Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως αποδεικνύεται από τις κατά καιρούς δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών των ΗΠΑ με πρωτιστεύουσα την σχετική συγχαρητήρια δήλωσι του υπουργού Εξωτερικών κ. Μάικ Πομπέο για την χορήγησι Αυτοκεφαλίας στην λεγομένη «Ουκρανική Αυτοκέφαλη Εκκλησία», γεγονός που δεν έχει προηγούμενο, για μία αυστηρώς εκκλησιαστική ενέργεια να συγχαίρει ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ.

Βεβαίως ο Ελληνικός λαός τελεί σε παραπικρασμό από την άκριτη Ρωσική εξωτερική πολιτική, ενισχύσεως του διαχρονικού εχθρού του Ελληνισμού και των Ορθοδόξων Βαλκανικών λαών, του Τουρκικού Ισλαμικού ιμπεριαλισμού, τον οποίον όχι μόνο εξοπλίζει με υπερσύγχρονα οπτικά συστήματα, αλλά και τον αναβαθμίζει σε πυρηνική δύναμι με την κατασκευή τριών πυρηνικών εργοστασίων.

Δεν λησμονούμε την διαχρονική συμπεριφορά των ορθοδόξων Ρώσων «αδελφών» μας από τα Ορλωφικά (1770) στην Μεγάλη Βουλγαρία της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου (1877-1878), από την Ιερά Συμμαχία (1815) στην Παλαιστίνιο Εταιρεία (1882) διαρπαγής των προσκυνημάτων των Αγίων Τόπων από το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο, από τον εξοπλισμό του Λένιν στον

Κεμάλ Ατατούρκ και τους Τσέτες για τις γενοκτονίες του Ποντιακού και Μικρασιατικού Ελληνισμού έως την σημερινή εχθρική συμπεριφορά της Ρωσικής Ομοσπονδίας με τον εξοπλισμό της Τουρκίας και την πυρηνική της αναβάθμιση.

Δεν θα μπορούσε ο Πρόεδρος Πούτιν και η μεγάλη Ρωσική Ομοσπονδία να συστήσει ένα κραταιό Ορθόδοξο τόξο, αντίπαλο δέος των Ευρωατλαντιστών και των όπισθεν κεκρυμένων Σιωνιστών και με ένα τηλεφώνημα να προστατεύσει τον πρώτο Θρόνο κατά τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας, το Οικουμενικό Πατριαρχείο από την Τουρκική θηριωδία, να ανοίξει την Χάλκη, να λειτουργήσει την Αγία Σοφία, το παλλάδιον των Ορθοδόξων, να αναγνωρίσει η Τουρκία την διεθνή Νομική Προσωπικότητα του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου;

Να αποδοθούν σε Αυτό οι περίπυστοι Ι. Ναοί της μαρτυρικής Ρωμηοσύνης, που έχουν μετραπεί σε τεμένη; Όλα αυτά δεν μπορούμε να τα λησμονήσωμε, ούτε την υφέρπουσα φενάκη της «τρίτης» Ρώμης ή της θεωρίας των λευκών καλιμαυχίων, αλλά και δεν δυνάμεθα εκκλησιολογικά να συμβάλωμε με λόγους ή έργα στην διασάλευσι της Εκκλησιαστικής ενότητος των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών.

• **Παρακολουθώ όπως στην αρχή κατέθεσα κείμενα και δημόσιες τοποθετήσεις Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών, Ελλογιμωτάτων και Εντιμολογιωτάτων Καθηγητών και άλλων δημοσιολογούντων** οι οποίοι αναφέρονται σε περιπτώσιολογίες αντικανονικών εκκλησιαστικών ενεργειών κατά το Ρούμ Μιλλιέτ, καθώς και στους γνωστούς Ι. κανόνες Γ΄, Δ΄ και Ε΄ της τοπικής Συνόδου της Σαρδικής ή προβάλλουν ότι η Εκκλησία ως Ταμιούχος της Χάριτος δεν υπόκειται σε περιορισμούς, ή ότι υφίσταται κανονικώς η δυνατότητα ρυθμίσεως του θέματος με την χρήσι οικονομίας και όχι της ακριβείας, ή ότι με την ανάκλιση της Πράξεως του Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ του 1686 σήμερα 300 χρόνια μετά ταύτα, άλλαξε πλέον το κανονικό καθεστώς της Ουκρανίας ή αποπειρώνται να αντλήσουν επιχειρήματα από την Οθωμανική αιχμαλωσία του Γένους και της Εκκλησίας ή ότι μόνη προϋπόθεσι της Αυτοκεφαλίας είναι η μετάνοια για την αποκατάστασι των σχισματικών και παρασυναγωγών, ή προβάλλουν το πρόδηλο δικαίωμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου χορηγήσεως του καθεστώτος της Αυτοκεφαλίας ή **ισχυρίζονται, ότι δήθεν δεν έχομεν το κανονικόν δικαίωμα να κρίνωμε την απόφασιν της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αλλά μόνον να την εφαρμόσωμεν**, παρ'ότι διά της εφαρμογής θα γίνωμε συναυτουργοί εις μία άκυρο πράξι, ως κατωτέρω θα αποδείξω, που διασαλεύει την ενότητα της Εκκλησίας, παραθεωρούντες όλοι τις βασικές προϋπόμεσεις αυτού του ζητήματος που είναι ο σεβασμός της ταυτότητος των ποιών, ενός εκ των τεσσάρων συνεκτικών στοιχείων (α. Κοινό ποτήριο, β. Δίπτυχα, γ. Ειρηνικά γράμματα, δ. Ταυτότης ποιών) της ενότητος των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών και η κανονική δωσιδικία, επί της συγκεκριμένης υποθέσεως.

Ηθελημένως ή αθελήτως παραθεωρούν τις βασικότες αυτές προϋποθέσεις του φαινομενικώς περιπεπλεγμένου αυτού προβλήματος για το οποίο η Αγιωτάτη μας Εκκλησία έχει δώσει λύσι διά της Αγίας ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου από το 691μΧ, επί Ιουστινιανού Β΄ του Ρινοτμήτου, συνελθούσης εν Τρούλω, η οποία διά του Β΄ Αυτής Κανόνος επεκύρωσε ορισμένως τους εν Καρθαγένη Ι. Κανόνες οι οποίοι επιλύουν το θέμα της εκκλησιαστικής δωσιδικίας από του έτους 424.

Εις το σημείο αυτό, πρέπει να ειπωθεί, ότι στην αγία μας Εκκλησία δεν μπορεί να γίνει λόγος για εθιμικό δίκαιο, διότι το Δίκαιο της Εκκλησίας απορρέει από την Αποκάλυψι του Ζώντος Θεού, που είναι η ένσαρκος Αλήθεια κατά την ιδική Του κοσμική διακήρυξι «εγώ ειμι η οδός και η αλήθεια και η ζωή» (Ιω. 14,6) και από την επίπνοια του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος που την ημέρα της Πεντηκοστής επεδήμησε στην Εκκλησία και παραμένει σε Αυτήν κατά την αψευδή βεβαίωσι του Κυρίου «το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμάς εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιω. 16,13).

Επομένως το Δίκαιο στην Εκκλησία, δεν είναι ανθρωπίνη νομοκατασκευή και αντίληψη αλλά πηγάζει από τον αποκεκαλυμμένο Ευαγγελικό Νόμο, τους κανόνες των Οικουμενικών Συνόδων και των Τοπικών που Εκείνες εκύρωσαν και τους Κανόνες των Αγίων Θεοφόρων Πατέρων.

Ειρήσθω δε εν προκειμένω ότι και εάν ακόμη δεχθώμεν ότι υφίστατο στην Ουκρανία συντρέχουσα κανονική αρμοδιότης και δωσιδικία του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Ρωσικής Εκκλησίας διότι «επιτροπικώς» είχε παραχωρηθεί στην Ρωσική Εκκλησία η Ουκρανία το 1686, η συντρέχουσα αυτή αρμοδιότης και δωσιδικία έπαυσε όταν εκινήθη πρώτη η Ρωμαϊκή Εκκλησία και επεραιώθη η κανονική διαδικασία, γεγονός που ανεγνώρισε και ο Σεπτός Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος με το υπ' αριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικό Του Γράμμα προς τον μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Αλέξιον, που παραθέτω κατωτέρω.

• Ασφαλώς το Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως κατά το Κανονικό Δίκαιο της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας έχει κατά τους θείους και ιερούς Κανόνες Γ' της Β' Οικουμενικής Συνόδου και ΚΗ' της Δ' Οικουμενικής Συνόδου τα πρεσβεία τιμής μεταξύ των Πατριαρχικών Θρόνων, μετά τον Θρόνο της πρεσβυτέρας Ρώμης στην Αδιαίρετη Εκκλησία.

Μετά δε την σχάσι και έκπτωσι εξ Αυτής του Θρόνου της Πρεσβυτέρας Ρώμης, που απέβη δυστυχώς ο **παναιρετικός Παπισμός**, ο ολετήρας του Δυτικού Χριστιανισμού (Θρησκευτικοί πόλεμοι, ιερά Εξέτασις, Μεταρρύθμισις, αθεϊσμός, μηδενισμός) τυγχάνει ο πρώτος Θρόνος στην Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και έχει το κανονικό και έννομο δικαίωμα της τιμητικής προεδρίας, των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών και ο Οικουμενικός Πατριάρχης της προεδρίας, ως *primus inter pares*, συγκληθησομένης Οικουμενικής Συνόδου και εξ αυτού του συντονισμού των Ορθοδόξων Εκκλησιών, ως συμβαίνει με όλες τις προεδρίες ανά τον κόσμο διιστορικώς, χορηγεί δε Αυτοκεφαλία και Αυτονομία σε Εκκλησιαστικές Δομές, υπό τον όρο της εγκρίσεως των σχετικών αποφάσεων, από την οποθενδήποτε συγκληθησομένη Οικουμενική Σύνοδο.

Τα ανωτέρω βεβαίως ισχύουν επειδή δεν κατορθώθηκε με κύρια ευθύνη της Ρωσικής Εκκλησίας, η συναπόφασι των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών για την αποδοχή διαδικασίας χορηγήσεως της Αυτοκεφαλίας και του Αυτονόμου που συζητείται επί πενήντα έτη και προβλέπει αίτησι του Εκκλησιαστικού Σώματος, συναίνεσι της Μητέρας Εκκλησίας και έγκρισι των λοιπών Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Κατά ταύτα το Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο ηδύνατο να χορηγήσει Αυτοκεφαλία σε Εκκλησιαστική Δομή που το ζητεί και που πληροί τους κανονικούς όρους, αλλά στην συγκεκριμένη περίπτωση της Ουκρανίας παρ' ότι αυτή η ανεξάρτητη κρατική πλέον οντότης είχε το κανονικό δικαίωμα η κανονική της Εκκλησία να εκζητήσει την χορήγησι καθεστώτος Αυτοκεφαλίας κατά τας διατάξεις του ΙΖ' ι. Κανόνος της Αγίας Δ' Οικουμενικής Συνόδου διαγορευούσης «Ει δε και τις εκ βασιλικής εξουσίας εκαινίσθη πόλις, η αύθις καινισθειή, τοις πολιτικοίς και δημοσίοις τύποις, και των εκκλησιαστικών παροικιών η τάξις ακολουθείτω», εγείρεται το θέμα ότι η μόνη κανονική εκκλησιαστική δομή της χώρας, που με απόφασι του Οικουμενικού Πατριάρχου Διονυσίου Δ' από το 1686 διοικείται από το Πατριαρχείο Μόσχας **και σήμερα έχει καθεστώσ αυτονομίας χορηγηθέν αντικανονικώς από την Ρωσική Εκκλησία**, δεν επιθυμεί και δεν επιδιώκει την ανακήρυξί της σε Αυτοκέφαλη Εκκλησία.

Γ' αυτό και δεν χωρεί ουδεμία σύγκρισι του χορηγηθέντος Αυτοκεφάλου στους σχισματικούς και παρασυναγωγούς της Ουκρανίας, με την κανονική χορήγησι υπό του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου του καθεστώτος της Αυτοκεφαλίας στις Κανονικές Εκκλησίες της Ελλάδος, της Σερβίας, της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας, της Πολωνίας, της Αλβανίας και της Τσεχίας-Σλοβακίας.

Την Αυτοκεφαλία της Ουκρανικής Ορθόδοξου Εκκλησίας επεδίωκαν ο δυτικόφιλος τέως Πρόεδρος της Χώρας Πέτρο Ποροσένκο, το Κοινοβούλιο και οι δύο σχισματικές Δομές, η «Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία-Πατριαρχείο Κιέβου», που αποσπάστηκε το 1992 από το Ρωσικό Πατριαρχείο, με σκληρές επιθέσεις και αναθέματα κατά του Πατριαρχείου της Μόσχας με επικεφαλής τον καθηρημένο και αναθεματισμένο πρώην Μητροπολίτη Κιέβου, μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) και η «Ουκρανική Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία», που δημιουργήθηκε το 1921 από τις Σοβιετικές Αρχές με τον ψευδεπίσκοπο Βασίλειο Λιπκίβσκου που χειροτονήθηκε από «ιερείς και λαικούς»!!! και ένεκεν της συμπράξεώς της με τους Ναζί κατακτητές της Χώρας κατεδιώχθη και συνέπτυξε δήθεν «εκκλησία των κατακομβών» και μετά ταύτα ανεβίωσε το 1980 από τον αυτοπροσδιοριζόμενο ως «Πατριάρχη» Μοτισλάβ που ζούσε στη Δύση και διοικείτο από τον αυτοπροσδιοριζόμενο ως «Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς, καθηρημένο πρώην Ιερέα της Ρωσικής Εκκλησίας «χειροτονημένο» ψευδεπίσκοπο από τον καθηρημένο Διάκονό της Βίκτωρα Τσεκάλιν, τραγικό πρόσωπο με πλούσιο «ιστορικό», ως «Ορθόδοξος» ψευδεπίσκοπος, Ουνίτης, Ευαγγελικός, Πάστορας, κατεγνωσμένος δικαστικώς παιδεραστής, συνταξιοδοτηθείς ως φρενοβλαβής.

Το Σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο «απεκατέστησε» στην κανονική τάξι τις δύο αυτές σχισματικές «Εκκλησιαστικές» Δομές με τους επικεφαλής των, των οποίων την κανονική κατάστασι ουδεμία άλλη Ορθόδοξη Εκκλησία ανεγνώριζε και αναγνωρίζει άχρι του νυν.

Ειδικώτερα ο μοναχός Φιλάρετος (Ντενισένκο), κληρικός τυγχάνων του Πατριαρχείου Μόσχας ως Μητροπολίτης Κιέβου το 1992 καθρέθη, όπως προελέχθη, εκ του υψηλού της Αρχιερωσύνης υπουργήματος και μετά ταύτα αναθεματίσθη για την πρόκλησι σχίσματος αλλά και για ετέρας αντικανονικάς αυτού ενεργείας (πορνεία), ο δε έτερος Μακάριος Μάλετιτς ουδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται, ως καταδείξαμε.

Εν συνεχεία συνεκροτήθη μία λεγομένη «Ενωτική Σύνοδος», που εξέλεξε ως «Προκαθήμενο» τον «Μητροπολίτη» Επιφάνιο, «χειροτονία» του αναθεματισμένου μοναχού Φιλάρετου και ακολούθως χορηγήθηκε στην προελθούσα, εξ όλων αυτών των ενεργειών νέα Δομή το καθεστώ της Αυτοκεφαλίας.

Το κρίσιμο επομένως θέμα που τίθεται από κανονικής επόψεως στο συγκεκριμένο ζήτημα είναι **εάν οι αποφάσεις τελείας Συνόδου προεδρευομένης υπό Πατριάρχου ως είναι η Σύνοδος του Πατριαρχείου Μόσχας είναι ανέκκλητες ή δύνανται να εκκληθούν ενώπιον άλλης Πατριαρχικής Συνόδου.**

Το θέμα αυτό απησχόλησε την Οικουμενική Εκκλησία μετά την Σύνοδο της Σαρδικής και τους κανόνες Αυτής Γ', Δ' και Ε' στην οποία μετείχαν οι Δυτικοί Επίσκοποι και προήδρευσε ο Όσιος Κορδούης, συγκροτηθείσης εν ταυτώ και Συνόδου των Ανατολικών Επισκόπων στην σημερινή Φιλιππούπολη.

Πρώτος ο επίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος επικαλούμενος τους κανόνες της Σαρδικής, ως κανόνες δήθεν της Α' Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα υπάτου δικαστού επί των Εκκλησιών της Β. Αφρικής και αξίωσε την αποκατάστασι του καθαιρεθέντος από τον Επίσκοπο Sicca Ουρβανό, πρεσβυτέρου Απιαρίου.

Οι αφρικανοί Επίσκοποι απέκρυσαν διαρρήδην το υπό του Επισκόπου της Πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου και του διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α' αξιούμενο δικαίωμα υπάτου δικαστού των Εκκλησιών τους το 424.

Προηγουμένως η εν Καρθαγένη τοπική σύνοδος με τον ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ' αριθμησιν «Πηδαλίου»), ο οποίος επαναλαμβάνεται απaráλλακτος και με τον ΡΛΔ (129) κανόνα της ίδιας Συνόδου νομοθέτησε:

«Ομοίως ήρσεν, ίνα οι πρεσβύτεροι και οι διάκονοι και οι λοιποί κατώτεροι κληρικοί, εν αίς έχουσιν αιτίαις, εάν τα δικαστήρια μέμφωνται των ιδίων επισκόπων, οι γείτονες επίσκοποι ακροάσωνται αυτών και, μετά συναινέσεως του ιδίου επισκόπου, τα μεταξύ αυτών διαθώσιν οι προσκαλούμενοι παρ' αυτών επίσκοποι. Διό, ει και περί αυτών έκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μη εκκαλέσωνται εις τα πέραν της θαλάσσης δικαστήρια, αλλά προς τους πρωτεύοντας των ιδίων επαρχιών, ως και περί των επισκόπων πολλάκις ώρισται.

Οι δε προς περαματικά δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' ουδενός εν τη Αφρική δεχθώσιν κοινωνίαν» και το απολύτως σημαντικόν είναι ότι οι κανόνες της εν Καρθαγένη Συνόδου επεκυρώθησαν ορισμένως και ονομαστικώς από τον Β' κανόνα της Αγίας Στ' Οικουμενικής Συνόδου, απλώς δε από τον Α' της Δ' και τον Α' της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.

Επομένως η Αδιαίρετος Εκκλησία εδέχθη ότι τα υπό του Γ', Δ' και Ε' κανόνων της Σαρδικής, οριζόμενα αφορούσαν ειδικό προνόμιο που απενεμήθη στον τότε Ορθόδοξο Επίσκοπο της πρεσβυτέρας Ρώμης, διά τους υπ' αυτόν υποκειμένους Επισκόπους και μόνον και όχι ανάθεσις υπερτάτης εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας σε αυτόν.

Σχετικά ο Ζωναράς λέγει: «Ούτε ούν της εν Νικαία συνόδου εστίν ο κανών, ούτε πάσας τας εκκλήτους ανατίθησι αυτώ αλλά των υποκειμένων αυτώ» (Σ.Γ.241), ο δε Βαλσαμών αναφέρει: «ειδικόν γαρ εστί τούτο εις τας εκκλησιαστικάς υποθέσεις του Πάπα και κρατείν οφείλει ένθα εξεφωνήθη» (Σ.Γ.239).

Συνεπώς η απαίτησις του τότε Ορθόδοξου Επισκόπου της Πρεσβυτέρας Ρώμης για προνόμιο υπερτάτης εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας απερρίφθη υπό της Εκκλησίας, διότι έγινε δεκτή η κανονική διάταξις της Συνόδου της Καρθαγένης διά της Αγίας Στ' Οικουμενικής Συνόδου ότι θα αφορίζονται οι κληρικοί ετέρου εκκλησιαστικού κλίματος που θα εκκαλούν ενώπιον του Επισκόπου της Πρεσβυτέρας Ρώμης τας υποθέσεις των.

Στην Ορθόδοξο Καθολική Εκκλησία επί τη βάσει των Ι. Κανόνων Θ' και ΙΖ' της Αγίας Δ' Οικουμενικής Συνόδου που διακελεύουν: «Ει δε προς τον της αυτής επαρχίας μητροπολίτην, επίσκοπος ή κληρικός αμφισβητοίη, καταλαμβάνετω τον έξαρχον της διοικήσεως, η τον της βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, και επ' αυτώ δικαζέσθω», σε προσβολή δι' εκκλήτου δεν υπόκειται, δηλ. τυγχάνει ανέκκλητος εκδοθείσα καταδικαστική απόφασις υπό τελείας Πατριαρχικής Συνόδου, συνελθούσης κατ' ορθήν εφαρμογή του ΚΗ' αποστολικού Κανόνος και του Δ' κανόνος της εν Αντιοχεία Συνόδου, όπως είναι η υπό την προεδρία του Εξάρχου της Διοικήσεως τελούσα Γενική Σύνοδος των Μητροπολιτών ή η υπό την Προεδρία του Πατριάρχου τελούσα Σύνοδος του οικείου Πατριαρχικού κλίματος.

Τόσον ο Θ' όσο και ο ΙΖ' Ι. Κανόνες της Δ' Οικουμενικής Συνόδου θέτουν διαζευκτικό 'Η στην ίδια κανονική πρόβλεψη για τον Έξαρχο της Διοικήσεως και τον Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως και παρέχουν δυνατότητα ισοτίμου προσφυγής και επομένως δεν ανιδρύουν οι κανόνες για τον Αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως υπερτάτη δικαστική αρμοδιότητα και έτερο βαθμό δικαιοδοσίας.

Έξαρχος δε της Διοικήσεως σήμεραν είναι ο Πρόεδρος του οικείου Πατριαρχικού κλίματος. Ο Βαλσαμών αναφέρει χαρακτηριστικά: «Αι ψήφοι των Πατριαρχών εκκλήτω ουχ υπόκεινται, Ν ΡΚΓ', κβ, Β.Γ.α.λη «ο μακαριώτατος πατριάρχης εκείνης της διοικήσεως μεταξύ αυτών ακροάσθω, κακείνα οριζέτω άτινα τοις εκκλησιαστικοίς κανόσι, και τοις νόμοις συνάδει, ουδενός μέρους κατά της ψήφου αυτού αντιλέγειν δυναμένου», στην δε «Επαναγωγή» ΙΑ',6(J.G.R. τ Β', 260) «Το του Πατριάρχου κριτήριο εκκλήτω ουχ υπόκειται, ουδέ αναψηλαφάται υπ' ετέρου, ως αρχή και αυτών των εκκλησιαστικών κριτηρίων», ο δε Ιερός και Μέγας Φώτιος στα «Νομοκανονικά» του Θ, α' (Σ.Α. 169) γράφει: «ούτε γαρ εκκαλούντο αι των Πατριαρχών ψήφοι».

Κατά ταύτα η δικαστική κρίσις οιασδήποτε Ιεράς Πατριαρχικής Συνόδου που αποτελεί κατά το κανονικό μας δίκαιο τελεία Σύνοδο και εκφέρεται μετά από εκδίκασι κανονικής υποθέσεως τυγχάνει ανέκκλητος δυναμένη μόνον να εκκληθή ενώπιον Οικουμενικής Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα του Εκκλησιαστικού Δικαίου, Το ποινικό Δίκαιο της Εκκλησίας» σελ. 836 επ., ΑΘΗΝΑΙ 1962).

Υπομνηματίζων ο θεοφώτιστος Αγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης τον Θ΄ Κανόνα της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου στις σελ. 192-193 «Πηδάλιο» εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «απαντών» στον εξωμότη και εξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα και στους όπως αναφέρει Παπιστές Βίνιον και Βελαρμίνον, αναφέρεται στο ζήτημα με εξαίρετη κανονική ανάλυσι λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ότι μεν γαρ ο Κωνσταντινουπόλεως ουκ έχει εξουσίαν ενεργείν εις τας διοικήσεις και ενορίας των άλλων Πατριαρχών, ούτε εις αυτόν εδόθη από τον Κανόνα τούτον η έκκλητος εν τη καθόλου Εκκλησία δήλόν εστι α. διατί εν τη δ΄. πράξει της εν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ο Κων/νουπόλεως Ανατόλιος ενεργήσας υπερόρια, και λαβών την Τύρον από τον Επίσκοπόν της Φώτιον, και δούς αυτήν εις τον Βηρυτού Ευσέβιον, και καθελών και αφορίσας τον Φώτιον, εμέμφθη και από τους άρχοντας, και από όλην την Σύνοδον διά τούτο.

Και αγκαλά επροφασίσθη πολλά, με όλον τούτο όσα εκεί ενήργησεν, ακυρώθησαν υπό της Συνόδου, και ο Φώτιος εδικαιώθη, και τας επισκοπάς της Τύρου έλαβε. Διό και ο Εφέσου Ισαάκ έλεγεν εις Μιχαήλ τον πρώτον των Παλαιολόγων, ότι ο Κωνσταντινουπόλεως ουκ εκτείνει την εξουσίαν αυτού επί τα Πατριαρχεία της Ανατολής (κατά τον Παχυμέρην βιβλ. στ΄. κεφ. α). β΄. ότι οι πολιτικοί και βασιλικοί νόμοι δεν προσδιορίζουσιν ότι η του Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις και απόφασις δεν δέχεται έκκλητον, αλλ΄ αορίστως εκάστου Πατριάρχου και των Πατριαρχών πληθυντικώς. Λέγει γαρ Ιουστινιανός Νεαρά ργκ΄, ο Πατριάρχης της Διοικήσεως εκείνα οριζέτω, άτινα τοις εκκλησιαστικοίς Κανόσι και τοις νόμοις συνάδει, ουδενός μέρους κατά της ψήφου αυτού αντιλέγειν δυναμένου. Και ο σοφός Λέων εν τω α. τιτλ. της νομικής αυτού επιτομής, λέγει, το του Πατριάρχου κριτήριον εκκλήτω ουχ υπόκειται, ουδέ αναψηλαφάται από άλλον, ως αρχή ον των εκκλησιαστικών εξ αυτού γαρ πάντα τα κριτήρια, και εις αυτό αναλύει.

Και ο Ιουστινιανός πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. της συναγωγής της εκκλησιαστικής ο αρμόδιος Πατριάρχης εξετάσει την ψήφον, μη δεδιώς έκκλητον, και βιβλ. α. τιτλ. δ΄ της εκκλησιαστικής διαταγής, ουκ εκκαλούνται αι των Πατριαρχών ψήφοι, και πάλιν βιβλ. α. τιτλ. δ΄. κεφ. κθ΄ κατά των αποφάσεων δε των Πατριαρχών, ενομοθετήθη από τους προ ημών Βασιλείς να μη γίνεται έκκλητος.

Λοιπόν ανίσως κατά τους Βασιλείς τούτους, οίτινες συμφωνούσι με τους ιερούς Κανόνας, αι ψήφοι των Πατριαρχών πάντων δεν δέχονται έκκλητον, ήτοι δεν αναβιβάζονται εις άλλου Πατριάρχου κριτήριον, πως ο Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας να ανακρίνη; και αν ο παρών Κανών της δ΄ αλλά και ιζ΄ αυτής, σκοπόν είχε να έχη ο Κωνσταντινουπόλεως την έκκλητον των λοιπών Πατριαρχών, πως οι Βασιλείς ήθελαν θεσπίσουν εκ διαμέτρου όλον το εναντίον, εις καιρόν όπου αυτοί εγίνωσκον ότι οι μη συμφωνούντες τοις Κανόσι πολιτικοί νόμοι μένουσιν άκυροι; γ΄. ότι, αν δώσωμεν κατά τους ανωτέρω Παπιστάς ότι ο Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τους Πατριάρχας, και ανακρίνει τας κρίσεις αυτών, επειδή ο Κανών δεν κάμνει εξαίρεσιν τίνος και τίνος Πατριάρχου, άρα κρίνει ο αυτός και ανακρινεί και τον Ρώμης, και ούτως έσται ο Κωνσταντινουπόλεως και πρώτος και έσχατος και κοινός κριτής πάντων των Πατριαρχών και αυτού του Πάπα».

Ας σημειωθεί ενταύθα ότι Καθηγητής και πρωτιστεύων Ιεράρχης σε πολυσέλιδο κείμενό του για το Ουκρανικό ζήτημα προβάλλει τους Κανόνες της Σαρδικής αλλά «λησμονεί» τους νεωτέρους Κανόνες της Καρθαγένης και την επικύρωσί τους ορισμένως από τον Β΄ Κανόνα της αγίας ΣΤ΄ Οικουμενικής Συνόδου, αναφερόμενος δε στο Ι. Πηδάλιον και μη δυνάμενος να αντικρούσει τον

Θεοφώτιστο Άγιο Νικόδημο πειράται να απομειώσει το κύρος του Ι. Πηδαλίου αποσιωπών τον Ιερώτατον και Θεοφόρον συγγραφέα του, αποδίδων αυτό σε ανωνύμους δήθεν συγγραφείς του.

Συνεπώς κανονικό δικαίωμα επανεξετάσεως της υποθέσεως του Μοναχού Φιλαρέτου (Ντενισένκο) μετά τις αποφάσεις της τελείας Πατριαρχικής Συνόδου του Πατριαρχείου Μόσχας, έχει μόνον η Οικουμενική Σύνοδος, όπως άλλωστε ο Σεπτός Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, προς τον Οποίον χρεωστώ ευγνωμοσύνην και σεβασμόν διότι κατ' άνθρωπον του οφείλω την εις Επίσκοπον προαγωγήν και χειροτονίαν μου, ως βοηθός Επίσκοπος της Ι. Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας, με το υπ' αριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα προς τον Μακαριστόν Πατριάρχη Μόσχας κυρόν Αλέξιον αποδέχεται γράφων:

«Εις απάντησιν προς σχετικό τηλεγράφημα και γράμμα της Υμετέρας λίαν αγαπητής και περισπουδάστου Μακαριότητος, επί του ανακύψαντος προβλήματος εν τη καθ'Υμάς αδελφή Αγιωτάτη Εκκλησία της Ρωσσίας, όπερ πρόβλημα ωδήγησε την Ιεράν Σύνοδον αυτής όπως προβή, δι' ούς οίδεν αύτη λόγους, εις την καθαίρεσιν του άχρι πρότινος εκ των τα πρώτα φερόντων Συνοδικού μέλους αυτής Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, επιθυμούμεν ίνα γνωρίσωμεν τη Υμετέρα Αγάπη αδελφικώς ότι η καθ' ημάς Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία αναγνωρίζουσα εις το ακέραιον την επί του θέματος αποκλειστικήν αρμοδιότητα της υπ' Υμάς αγιωτάτης Εκκλησίας της Ρωσσίας αποδέχεται τα Συνοδικώς αποφασισθέντα περί του εν λόγω, μη επιθυμούσα το παράπαν ίνα παρέξη οϊανδήτινα δυσχέρειαν εις την καθ' Υμάς αδελφήν Εκκλησίαν» αναγνωρίζων, ως Κανονολόγος, την αρχήν της ταυτότητος των ποιώνων, γεγονός που επανέλαβε και μετά στο γράμμα του για τον αναθεματισμό του ιδίου, Φιλαρέτου (Ντενισένκο), (1997) προς τον Πατριάρχη Μόσχας: «Λαβόντες γνώσιν της ως άνω αποφάσεως, ανακοινώσαμεν ταύτην τη Ιεραρχία του καθ' ημάς Οικουμενικού Θρόνου και προετρεψάμεθα αυτήν όπως ουδεμίαν εκκλησιαστικήν κοινωνίαν έχη τουντεύθεν μετά των ειρημένων».

• Οι Ι. Κανόνες Θ' και ΙΖ' της Αγίας Δ' Οικουμενικής Συνόδου καθιέρωσαν, όπως προείπαμε, τον ίδιο βαθμό δωσιδικίας για τον Έξαρχο της Διοικήσεως (σημερινό Πρόεδρο τελείας Πατριαρχικής Συνόδου) και για τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη-Αρχιεπίσκοπο Κων/νουπόλεως και με αυτή την κανονική ρύθμισι δεν ανίδρυσαν μείζονα δικαιοδοσία δι' ουδένα Πατριαρχικό Θρόνο.

Συνεπώς ο καταδικασθείς υπό τελείας Πατριαρχικής Συνόδου δεν έχει το δικαίωμα προσφυγής σε άλλη Πατριαρχική Σύνοδο παρά μόνον στην Οικουμενική Σύνοδο και ακριβώς αυτήν την αρχή εναργέστερα νομοθέτησε η Αγία ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδος με την διά του Β' Ι. Κανόνος Της ονομαστικώς επικύρωσι των κανόνων της εν Καρθαγένη Συνόδου, η οποία όπως αναφέρεται απέρριψε την απαίτησι γενικής δωσιδικίας του Επισκόπου της Πρεσβυτέρας Ρώμης και συνεπώς κάθε ετέρου Πατριάρχου εφ' όλης της Εκκλησίας.

Άλλωστε ο νεώτερος Ι. Κανόνας, ο Β' της Αγίας ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου ορισμένως εκύρωσε τους Ι. Κανόνες της Καρθαγένης και ως νεωτέρα κανονική διάταξις τροποποιεί κάθε παλαιότερα και κατισχύει αυτής, όπως σε κάθε δικαιοκόν σύστημα ισχύει και ως καταδεικνύεται από την επί του όρους Ομιλία του Κυρίου «Πάλιν ηκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ουκ επιορκήσεις, αποδώσεις δε τω Κυρίω τους όρκους σου. Εγώ δε λέγω υμίν μη ομόσαι όλως» (Ματθ. 5,33-34) Το προκύπτον συμπέρασμα εκ της κανονικής αυτής εν τη Εκκλησία ρυθμίσεως διά την περίπτωση της Ουκρανίας, είναι ότι εσφαλμένως και άνευ κανονικής αρμοδιότητος και δωσιδικίας η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου εξεδίκασε εκκλήτους και έκρινε επί τελεσιδίκων κανονικών υποθέσεων πρώην κληρικών άλλης Εκκλησιαστικής Αρχής, της Ρωσικής Εκκλησίας, τροποποιούσα και ακυρώνουσα αποφάσεις τελείας Πατριαρχικής Συνόδου χωρίς σχετική κανονική αρμοδιότητα.

Επομένως οι αποφάσεις κανονικής αποκαταστάσεως των καθηρημένων, αναθεματισμένων και χειροτονήτων των δύο σχισματικών Δομών της Ουκρανίας, που προηγήθηκαν της

χορηγήσεως του Τόμου της Αυτοκεφαλίας είναι άκυρες και συνεπώς η Απόφασις χορηγήσεως καθεστώτος Αυτοκεφαλίας σε ανύπαρκτον Κανονικώς Εκκλησίασιν απαρτιζομένη από Κανονικούς παραβάτες, αποβαίνει και αυτή άκυρος.

Αυτά ασφαλώς πρέπει να καταγνωσθούν πλέον υπό πανορθόδοξου Συνόδου, η οποία δι'ενεργειών των Μακαριωτάτων Προκαθημένων των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών προς τον Παναγιώτατον Οικουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρολομαίων πρέπει τάχιστα να συνέλθει για να αντιμετωπιστεί αυτό το φαινομενικώς δυσεπίλυτο ζήτημα, το οποίο δυστυχώς ουδείς θέτει στην πραγματική κανονική του βάσι και κυρίως να αντιμετωπισθεί ο μέγιστος κίνδυνος διασπάσεως της Εκκλησιαστικής κοινωνίας των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών με απροβλέπτους συνεπειάς διά την ευστάθεια της Αγιωτάτης, Ορθοδόξου, Καθολικής Εκκλησίας της Μίας, Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Διερωτώμαι, η Συνοδική Επιτροπή επί των Δογματικών και Νομοκανονικών Ζητημάτων αγνοεί τα ανωτέρω;

Η δε Συνοδική Επιτροπή Διορθοδόξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων έχει μελετήσει τις συνέπειες αναγνωρίσεως της ακύρου αυτής Αυτοκεφαλίας, όπως εισηγήθηκε στην Διαρκή Ιερά Σύνοδο, προδήλου κανονικού σφάλματος του Σεπτού Οικουμενικού Πατριαρχείου και την βεβαία αντίδρασι του Πατριαρχείου Μόσχας με την διακοπή της εκκλησιαστικής κοινωνίας μετά της Εκκλησίας της Ελλάδος και την τυχόν αναγνώρισι στην Ελλάδα ετέρας θρησκευτικής «Δομής» που ήδη τελεί σε κοινωνία με την υπερόρια στην Αμερική Ρωσική Εκκλησία της πρώην Συνόδου του Κάρλοβιτς (ROCOR);

Αντιλαμβανόμεθα ειλικρινώς τον κυκεώνα που έρχεται; Είμεθα έτοιμοι να αναλάβωμε τις ευθύνες μας έναντι του Θεού, της αιωνιότητός μας και της Ιστορίας;

<https://www.vimaorthodoxias.gr/eipan/peiraios-serafeim-gia-oukraniko-anagkaia-i-panorthodoxi-oi-synepeies-tis-anagnoriseos/>

Εκτυπώσιμο: <https://www.imdleio.gr/diaf/2019/Ukr-Peir.pdf>